Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 27. | Den 1 September 1929. | 57:e årg.

Två präktiga kamrater.

Så mången dag i somras blev Bertil väckt
ur ljuvlig blund
av solens klara strålar och fågelsång i
lund,
och ett, tu, tre han tog ett hopp
och kom med fart ur sängen opp,
och snart det bar kring gården i lustelig
galopp.

Han var så glad och lycklig, ty himmelen
var hög och klar,
och hela, vida världen så ljus och solig
var,
och någon stämde upp en trall,
som ekade från bod och stall,
och Cesar mötte Bertil med hopp och
glada skall.

Som präktiga kamrater de sedan troget
följdes åt,
men när till sjön de kommo och pappas
stora båt,
och Bertil ville kliva i,
sa' Cesar på sitt språk: »Låt bli,
för om du går i båten, så kan du
trilla i!»

Och Bertil lydde genast, ty annan utväg
inte fanns,
och Cesar blev belåten och viftade sin
svans,
och hemåt bar det sen med fart,
till grinden kommo båda snart,
och innanför stod mamma i väntan, —
tänk, så rart!

Nu mat och dryck de fingo, så var och en
blev nöjd och mätt,
ty mamma hon förstår en på alla vis
och sätt,
och Bertil han fick hull och färg,
och uti benen fick han märg,
då glad han sprang med Cesar i
skogar och på berg.

(Barnavännen.) *ELLA.*

Från djurens värld.

Bilderna i detta nummer av Söndagsskolklockan påminna oss om djurens mångskiftande och brokiga värld.

Det är, som vi se, en ansenlig skillnad mellan den lilla kalven och kaninen, som nosa på varandra och mellan dessa båda och älgfamiljen är skillnaden ännu större. Men hur olika de än kunna vara, äro de mer eller mindre intressanta.

Alla påminna de även om, huru rik Guds värld är, och huru mångfaldiga hans verk äro.

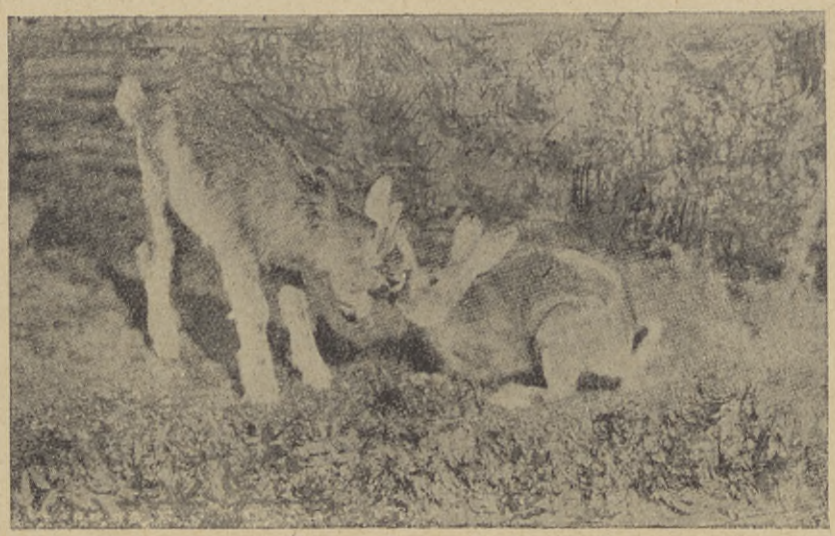

Va du för en?

"Gladis."

Av tant *Elisabeth.*

Vem, som först kallat henne Gladis, visste ingen så noga, men säkert var, att hon gjorde skäl för namnet, glad och munter, som hon alltid var. Gladis sjöng och trallade vårdagen lång, ty hon älskade särskilt våren. De voro så lika varandra, med solsken och värme, och dock var Gladis bara en liten fattig flicka, som bodde hos sin gamla mormor i den lilla grindstugan vid vägen.

Här fingo de två bo, så länge de kunde passa grinden, som ledde till kronoparken, och den sysslan skötte Gladis till alla reSandes belåtenhet Då och då kunde hon få någon liten slant för besväret, vilken noggrant sparades till kläder.

Vad mormodern kunde förtjäna med sin stickning, räckte nätt och jämnt till hushållet, men Gladis, som hade mycket små anspråk, tog med tacksamhet emot ett och annat plagg, som grannhustrurna gåvo henne efter sina egna barn. Besynnerligt, — Gladis såg nätt och prydlig ut i de avlagda kläderna. Det var solskensblicken, som fångade människorna, så de glömde se på hennes enkla och lappade dräkt. Men ren och ordentligt kammad var hon alltid, det skötte gamla mor Frida om, som trots sin fattigdom älskade ordning och renlighet.

Det hade varit dåligt med förtjänsten för Gladis under vintern; då var grinden avlyftad, och ingen grindvakterska behövdes, men i dag var den stängd för första gången, ty boskapen betade nu ute i hagarna.

— I dag blir det nog slantar av, sade Gladis muntert, i det hon knöt huvudduken fastare om de lingula flätorna. De nya skorna äro kanske ej så långt borta, mormor, eller vad tror du?

— Ja, men se så, skynda dig, barn! Jag ser en ryttare där borta på vägen. Han skall här förbi.

I blinken var Gladis på sin post och öppnade grinden på vid gavel. Hon neg djupt för den ridande, som överfor henne med blicken och sökte något i fickan men ej fann,

vad han ville. Gladis förstod så väl, — han hade inga småpengar på sig. — Vad gör det, tänkte hon nästan säga, och så log hon med hela ansiktet och neg än en gång för främlingen, vars allvarliga drag för en sekund lystes upp av ett vackert leende.

— Vad heter du?

— Gladis!

— Ypperligt, nästa gång skall du få din slant.

Och så galopperade han vägen fram, medan Gladis satte sig på grindstolpen och funderade.

— Till midsommar kan jag nog köpa de nya skorna, eller vad tror du, mormor?

— Ja visst, tösen min, det tror jag säkert, och hon log så gott mot den lilla, men ur hjärtats djup smög en suck upp till Guds tron:

— Herre, hjälp oss i vår fattigdom!

Mor Frida, som kände sig gammal och skröplig, oroade sig ofta för tösen. Hon hade många bekymmer för sitt lilla barnbarn, och medan vårsolen kysste till liv mångtusende blommor och blad och klädde dem i högtidsskrud, sörjde mor Frida redan för varma vinterkläder åt Gladis.

Älgfamilj.

— Vem kunde han vara?

Att han var främling, förstod hon, ty hon kände ju alla där i trakten, från greven på slottet till torparstugornas invånare. Men en herrekarl var det; det hade hon på känn, kanske skulle han till slottet.

— — —

Det var konfirmation den dagen, och många skjutsar skulle vägen fram. Gladis hade fullt upp att göra med att öppna och stänga grinden. Slantarna uteblevo ej heller, och när kvällen kom, kunde Gladis öka sitt lilla kapital med nära 2 kronor.

Men Gud, som är änkors beskyddare, är också de faderlösas fader. Han såg med välbehag på den lilla grindvakterskan, där hon trogen i sin enkla syssla sjöng morgonpsalmen.

Dagarna gingo, och Gladis skötte grinden som förr, men det hade kommit något spänt och förväntansfullt i hennes blick. Skulle hon åter få se den förnäme ryttaren?

Gladis satt just uppkrupen på grindstolpen, då hon hörde en häst gnägga.

Hon hoppade ner och öppnade grinden, men ryttaren steg av sin häst och nickade leende åt Gladis.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

— Hör du, min tös, vill du göra mig en tjänst?

— Gärna, svarade Gladis med tindrande ögon och purprad kind.

— Sätt dig då på grindstolpen, just som nyss, när jag fick syn på dig.

— Men riktigt glad skall du vara, ty du skall göra skäl för namnet, sade ryttaren, då Gladis förlägen satte sig på den anvisade platsen.

— Ser du, liten, du och jag skola hjälpas åt att utföra ett litet konstverk. Jag skall försöka fånga solskensblicken här på duken; och lyckas det, då är vår lycka gjord.

Du minnes väl, att jag lovade dig en grindslant, och den skall du få i sinom tid.

Så där ja. Sitt nu stilla! Tänk nu på något riktigt roligt!

— Nu börjar jag, och den skicklige konstnären, ty han var en sådan, arbetade ivrigt med palett och pensel.

Gladis tordes inte säga något, men hon tänkte dess mer.

— Tänk, att hon, den fattiga Gladis, skulle bli avmålad av den snälla ryttaren. Och vad skulle mormor säga? — — — Vad hon skulle bli glad, om han lyckades med tavlan.

— Då är vår lycka gjord, hade han sagt. Vad kunde han mena med det? — — — Så virvlade tankarna om i hennes hjärna, tills hon kände sig trött och tung i huvudet.

*

— Nu slutar jag för i dag, ty du är trött, men jag kommer igen i morgon.

— Lever dina föräldrar?

— Nej, jag bor hos mormor, sade Gladis, i det hon vinkade åt den gamla, som just trädde ut på förstukvisten.

— Mor har väl intet emot, att jag målar av den lilla? sade konstnären vänligt till den gamla, som granskande såg på honom.

— Nej, för all del, men en fattig tösunge är väl inget fint att måla av?

— Säg inte så, mor. Både den blyga linnean och den sköna rosen ha frambragts av vår store Mästares hand, och han älskar båda lika. Det är själens renhet, framstrålad i ett par klara barnaögon, som skall ge tavlan dess värde.

— Ja, snäll är hon då, sade mor Frida, som just inte visste, vad hon skulle svara på det vackra talet. Forts.

Lilla Annas skäl eller underbar kärlek.

Lilla Anna satt stilla och lekte,
medan mamma i fred satt och skrev,
och sin docka hon kärvänligt smekte.
Snart det färdigt dock var, mammas brev.

"Ja, nu får du väl väsnas och smälla
och rumstera, hur mycket du vill",
sade mamma. Men Anna, den snälla,
fort i famnen på mor löpte till.

Sina armar hon slog i detsamma
om sin moder och sade: "Jag vill
allt så innerligt älska dig, mamma". —
"Tack, mitt barn, hur kan det komma till?"

"Jo, se dockan min kärlek besvarar
ej ett grand. Men jag har än ett skäl,
att min kärlek till dig jag bevarar,
och om dig blott jag tänker så väl".

"Lilla Anna, vad skäl kan det vara,
att jag får sådan kärlek av dig?"
"Ack jo, innan jag kunde besvara
all din kärlek, du älskade mig".

Så har Jesus just älskat oss alla,
innan vi ens förstodo hans namn,
därför borde av kärlek vi falla
varmt tillbedjande uti hans famn.

B. E. T.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 8 september.

Den sista konungen i Israel.

2 Kon. 17:1—6, 13—18.

Tänkespråk: *Men överträdarna skola allesammans förgås, de ogudaktigas framtid varder avskuren.* Ps. 37:38.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	2 Kon. 16:1—4.
Tisdag:	2 Kon. 16:5—9.
Onsdag:	2 Kon. 16:10—18.
Torsdag:	Jer. 44:15—23.
Fredag:	Amos. 6:1—10.
Lördag:	Amos. 5:1—15.
Söndag:	2 Kon. 17:1—6, 13—18.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK